

РЕШЕНИЕ

№ 13209

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 17.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **709** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на А. З., гражданин на Република Т., [дата на раждане], срещу отказ за издаване виза за дългосрочно пребиваване от 19.12.2025г. постановен от А. З. – съветник, консул към Генералното консулство на Република България в И.. Жалбоподателят счита, че отказът за издаване на виза е неправилен, недоказан, незаконосъобразен и необоснован, в противоречие с обективната действителност и материалния закон. Счита, че приложените към заявлението за издаване на виза документи по реда на чл. 13, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 19 от НУРИВОВР, доказват по несъмнен и категоричен начин целта и условията на пребиваването на апликанта, а именно реализиране на разрешено от компетентните български органи право на пребиваване и работа, по трудово правоотношение с български работодател. Актът не отговаря на изискванията за формата по чл.59, ал.2 АПК - не е мотивиран. Позовава се на практика на АССГ. Издаденият акт не посочва конкретни данни и обстоятелства, не съдържа данни точно кой документ е с невярно съдържание, нито кои декларираните данни са неверни. По никакъв начин не е упоменато точно за коя предоставена информация се касаят твърденията, че е невярна. Излага доводи, че описаното и прието за установено от страна на органа фактическо положение не отговаря на обективната действителност, не кореспондира с представените документи и доказателства, което е довело до формиране на необосновани изводи за наличие на предпоставките за отказ в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Въведена е обща формулировка на мотиви, без изясняване на фактически обстоятелства и посочване на конкретни

данни във връзка със заявената виза. Мотивите са декларативни, лишени от конкретно съдържание, което да изясни решението на компетентния орган и аргументите за вземането му. Твърди, че изложените мотиви в акта единствено възпроизвеждат текста на посочените разпоредби от ЗЧРБ.

Твърди, че спрямо него е проведена предварителна процедура за издаване на Разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" съгласно чл. 24и от ЗЧРБ, във връзка с чл. 15 от ЗТМТМ, включваща положително становище от всички компетентни органи, участващи в същата. Проведена е напълно и изцяло продължителна процедура, и нито веднъж в хода на екстензивните проверки от редица държавни органи по време на същата не са изразени каквито и да е било съмнения както относно неговата цел на кандидатстване за продължително пребиваване, така и относно автентичността и/или достоверността на предоставените документи. Налице е неправомерно засягане на правото на труд, защитено в чл. 23, параграф 1 от Всеобща декларация за правата на човек.

Налице е нарушение на разпоредбата на чл.6 от ЕКПЧ, гарантираща правото на справедлив и безпристрастен процес. Иска се отмяна на отказа и изпращане на преписката на компетентния орган с указания за издаване на поисканата виза.

Ответникът – консулско длъжностно лице (КДЛ), съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., изразява становище за недопустимост на жалбата на основание чл.10а от ЗЧРБ, като счита, че жалбоподателят формално се е позовал на Европейската конвенция за правата на човека, свързани с нарушаване на правото на личен живот, свобода при избора на професия, право на труд, които твърдения не са подкрепени с доказателства, лицето не се намира на територията на страната и би желал да осъществява трудова активност в България и да има разрешен достъп до пазара на труда. Същият никога не е бил на територията на страната, а администрацията не нарушава правата му, тъй като няма уреден личен и социален живот на територията на страната.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Административното производство е започнало по заявление от 12.11.2025г. от А. З., гражданин на Република Т., [дата на раждане] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на Република Т.; писмо с рег. № 536400-96692 от 28.10.2025г. на Дирекция „Миграция“, с което е уведомен работодателят „МК ЛОДЖИСТИКС“ ЕООД, че за лицето има представен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 години; длъжностна характеристика на длъжността „Диспечер транспортни средства“; застрахователен сертификат валиден до 03.12.2026г.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „Целта и условията на заявеното пребиваване не са доказани достоверно. Предоставена е невярна информация, с цел единствено да бъдат изпълнени формално изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаването на виза и последващо право на пребиваване в РБ“.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на Генерални консул на Република България в И., с която А. З. – съветник, консул към Генералното консулство на Република България в И., е

определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

В хода на съдебното производство по делото, на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“ да представи по делото писменото становище. Представено е отрицателно такова. От него се установява също така, че по отношение на А. З. са издавани шенгенски визи, както и са налице откази за издаване на немски такива. Това според ДАНС изключва възможността трудовите договори да са сключване лично от турския гражданин в С. З.. Констатирани са и явни разминавания в подписите, положени в предварителните трудови договори, както и в прилежащите длъжностни характеристики, съответно в подписите, положени в техните национални паспорти. Декларирани са адреси, където е невъзможно да бъдат настанени 7 или 8 турски граждани. Адресът на приемащата фирма съвпада с това на лице, ангажирано от турския гражданин. Всичко това е поставило под съмнение автентичността на приложените документи за издаване на визи.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, от лице, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, с право и интерес от оспорването му, с оглед на което е и допустима същата е допустима.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 6/13.2.2025 г. на генералния консул към Консулската служба в И..

Същият е издаден в предвидената в закона писмена форма.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът приема, че оспореният отказ не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на законната не отговаря на изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези основателни съмнения, по какъв начин са възникнали и защо се приема, че Република България ще бъде напусната преди изтичането на виза. Не е налице препращане, нито е представен друг документ, който да може да послужи като мотиви в този случай.

Липсата на конкретни мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е съгласно константната практика на Върховния административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и

съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него.

Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни факти, извлечени от доказателствата. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен, а преписката - да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение – като мотивира своя акт, вкл. и да съобрази становището на ДАНС, евентуално- да събере доказателства и изложи фактически основания в тази връзка и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт или мотивирано да откаже издаване на такъв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на А. З., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , срещу отказ за издаване виза за дългосрочно пребиваване от 19.12.2025г. постановен от А. З. – съветник, консул към Генералното консулство на Република България в И..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза, от 12.11.2025 г. при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България